

Mirant un Grec postolímpic

Ferran Macarell, coordinador de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, ha qualificat el Festival d'Estiu Grec'90 com el de la qualitat i la coherència. Mascarell parla dels últims projectes i mira l'any 93 com a data òptima per a fixar el Grec tant en pressupost com en intencions.

"La confiança ens l'ha donada el públic en els últims dos anys".

DOMENEC UMBERT

El Festival d'Estiu de Barcelona ha canviat el logo identificatiu. Amèrica Sánchez ha donat una nova imatge al seu predecessor malgrat que algunes veus han dit que no s'havia de trencar amb la línia del faune de Peret. Tot fos, però, tan fàcil de canviar com un faune, perquè, contràriament, el pressupost del Grec 90 es mou amb xifres gairebé similars a les de l'any passat per donar abast a un programa que des de finals de juny a primers

d'agost omplirà les nits barcelonines de teatre, música, dansa i òpera, amb una quarantena de representacions de primera fila.

—*¿Hem de parlar de bona gestió o de miracles davant d'un pressupost que està per sota dels de l'última edició del Grec?*

—Diguem que és un bon model que seria bastant aplicable a moltes altres gestions i que les característiques del país ho demanaran. Ens movem amb el model "trenta-trenta-

trenta", a parts iguals entre aportació pública, patronatge i taquillaatge. Una altra cosa és que pensi que, malgrat tot, el Festival d'Estiu necessita més recursos. Comparem els quasi 400 milions d'enguany amb Avinyó, Edimburg, o el de Madrid, o el mateix de Tardor de Barcelona, i veurem que estem encara per sota tot i que en traiem un rendiment alt. Per això parlo de model òptim.

—*L'aportació municipal, però, es redueix i el pressu-*

post augmenta la revisió de taquillaatge. ¿No hi ha molt d'optimisme o molta confiança en un públic sempre sorprenent?

—La confiança, ens l'ha donada el públic en els últims dos anys del Grec. S'ha establert una comunicació amb un públic propi del Grec. Per tant, parlar d'un mínim de noranta-cinc mil entrades, de les cent vint mil places disponibles, ja no és una ironia com els altres anys s'ha demostrat. —*Hi ha concerts amb entra-*

des esgotades de fa dies, però també es va anunciar l'anul·lació d'un espectacle de Vassiliev per motius aparentment econòmics...

—No, econòmics, no. Conceptuals. Havíem establert uns acords i a l'últim moment va aparèixer una condició que deia que s'havia de fer en un petit teatre per encabir-hi només cent quaranta persones per representació. Després de tres o quatre dies, arribàvem a cinc-cents espectadors. Per molt extraordinari que pugui ser un Vassiliev, i no hi ha dubte que ho és, considero que no es pot acceptar que es gravi un cost amb aquests condicionants. Però no descartem que en una pròxima edició puguem obtenir uns acords més favorables a les dues parts. En tot cas, la decisió presa entra dins la línia de gestió que comentava.

—El cas és que s'ha tocat sostre amb els cent mil espectadors... I els pressupostos augmentaran inevitablement pels costos de les companyies i la producció general...

—Només queda l'opció de créixer en espai. Enguany són quatre al màxim. No hem de pretendre que es quedi gent sense poder veure els espectacles. Hi haurà d'haver una solució si el Grec demostra que pot continuar creixent.

—¿A l'any 1991?

—No. Jo ho procuraré, però també s'ha de ser conscient de les necessitats que té la ciutat en aquest trienni. Jo crec que el pròxim any podrà haver un gran creixement econòmic. El 1992 serà una edició atípica. Si hi ha Grec, haurà de ser molt especial, per la coincidència amb els Jocs. El Festival Olímpic de les Arts ha de celebrar-se dins aquella època. Haurem de decidir com entra el Grec dins el Festival Olímpic o si s'hi fon per evitar duplicacions. En canvi, crec que a l'edició del 1993 serà quan el Grec haurà d'explicitar tota la seva definició.

—Arribats a 1993, olímpia des llestes, amb el compromís d'una Barcelona que podrà presentar-se a mitges tintes, ¿quin pressupost hauria de ser el d'un Grec òptim?

—No ho sé. Les xifres es poden disparar d'aquí a allà. Però és veritat que haurem de potenciar les manifestacions. Jo crec sincerament que aquesta voluntat s'haurà de veure immediatament en les Festes de la Mercè del mateix 1992. Seran les primeres després dels Jocs Olímpics.

—¿Podria ser també l'oportunitat perquè dins un Festival d'Estiu entressin altres institucions que per ara no hi intervenen?

—És una de les contradiccions que encara tenim. Puc assegurar que he fet constantment propostes tant al Ministeri de Cultura de Madrid com a la Generalitat de Catalunya. Hem explicat que la majoria de Festivals del món d'aquesta mena tenen una important participació del govern estatal, per exemple Avinyó, o el d'Edimburg igualment, i no cal dir els festivals de teatre que es fan a Madrid. A Barcelona sembla que ni que tinguem una capital cultural, la participació estatal pensa que la ciutat ja camina pel seu compte. I això és un error que hem de superar. Si serà al 1993, o més aviat, no ho sé. La realitat és que fins ara no hi ha hagut respostes positives.

—El Grec manté l'espai B del mercat que ja s'havia anunciat com a tancat. ¿Hi ha un retard en l'operació del Teatre Lliure al Mercat de les Flors?

—Nosaltres, per conveni, tenim l'obligació de cedir l'espai B del Mercat. El Lliure va accedir-hi i hem aprofitat la celebració del Grec perquè les obres del futur teatre Lliure s'iniciaran a la tardor.

—¿I el nou espai C té ja una definició? ¿Carpa o edifici? ¿Dins del recinte del Mercat de les Flors o fora? S'ha

parlat d'una instal·lació entre el Mercat i el Paral·lel...

—Ho tenim molt configurat. Puc dir que ens quedarem molt a prop del mateix mercat. Però també estem treballant amb els recursos que aquest nou espai reclama.

—Els espais del Mercat de les Flors han sonat com a ubicacions de diferents iniciatives. Per exemple, les companyies que s'han adherit al Teatre Nacional promogut per Boadella...

—Nosaltres sempre els hem dit que una vegada tinguem l'espai C adequat, pot ser el seu espai, amb el qual mantinguin una relació preferent. Hi estem absolutament d'acord, establir els mecanismes de relació entre els grups i nosaltres. No demanen sales d'assaig sinó un lloc on fer temporada llarga.

—¿Es pot interpretar, doncs, com un suport al Teatre Nacional promogut per aquests grups?

—M'agrada poc el concepte de Teatre Nacional. Tant aquest com el que es promou dirigit per Flotats. Es tracta d'un suport a la capacitat creativa que té el país perquè puguin tenir un lloc d'expressió. L'Ajuntament no té la funció de donar suports o de fer Teatres Nacionals sinó de fer espais per donar-los accés. Mantindrem l'espai A, la promoció d'avantguarda, i ho completarem amb l'espai C.

—Un altre dels pretendents del Mercat de les Flors ha estat Adolfo Marsillach i la seva intenció de reforçar la presència de les companyies promogudes des de la Direcció General del Ministeri de Cultura...

—Nosaltres demanem que el projecte expressat per Adolfo Marsillach sigui vinculat pel Ministeri de Cultura a través del Mercat de les Flors. Em sembla que el més coherent és que aquestes companyies ocupin un espai i una infraestructura a Barcelona que també sigui aprofitada per les altres produccions que progra-

mem. Per tant, aquesta oferta ha estat ben rebuda i a la vegada impulsada per nosaltres mateixos.

—*El final de temporada ha estat el dels rumors sobre la pèrdua de teatres. El Tívoli ha estat l'últim amb la notícia de la venda de l'edifici a un grup comercial francès... ¿Es contemplen aquestes preocupacions des de la seva àrea?*

—Sobre el Tívoli, l'Ajuntament pensa que ha de ser un teatre, tot i que com a teatre implica modificacions d'estructura i de seguretat. Si fins ara ha fet de cine, farem el que estigui a les nostres mans perquè no es perdi com a teatre. Fins al moment de la notícia de la venda no hi ha hagut cap projecte presentat. Hi ha hagut un canvi de propietari simplement. La zona és d'equipament i l'Ajuntament pot incidir a fer-la respectar i el que puc dir rotundament és que l'actitud nostra serà la de no deixar perdre el Tivoli com a teatre. I en el cas que el projecte presentat pretengués enderrocar el Tívoli, l'Ajuntament té altres vies per a evitar-ho.

—*¿I les veus que s'aixequen dient que l'Ajuntament hauria d'adquirir locals com el Tívoli?*

—Haurien d'adreçar-se no només a l'Ajuntament. Totes les institucions poden fer-ho. En tot cas, s'han de veure tots els projectes de remodelatge en els quals l'Ajuntament ja intervé.

—*Hem parlat fins al 1993... Em sembla que ens hem oblidat de les eleccions municipals del 1991...*

—És que jo en parlo amb la certesa de qui les guanyarà, és clar...

—*¿I aquesta nova legislatura municipal dotaria la ciutat d'un regidor de Cultura, per superar el paper actual de coordinador?*

—Jo crec que sí. El més lògic és pensar que serà així.

Andreu Sotorra